

BLIC PROZE

BOLESNI (69 reči)

Na postelji, u zavojima, predivna večeras. Ovi stanovi nemaju grejanje, već neke stare peći koje se lože do kasno u noć. Dok prokišnjava plafon i susedi smrde svuda oko nje, odjekuju udarci moje sekire iz ostave. Od udaraca poskakuje u krevetu, steže jastuk. A onda, zamenjujemo uloge. Ja sam bolesnik, ništa manje krasan u svom žutilu i pegama, a ona dražesni ludak koji me gađa ostacima našeg prljavog prozora.

KAPITALISTIČKA PRIČA (69 reči)

Za svoj rad primio sam platu. To nije bilo mnogo, ali sam ipak morao zaplesati. To se dopalo ljudima, pa sam za tu malu improvizaciju dobio nešto novca. Uvećavši svoj kapital, osetio sam potrebu da zapevam. Isplatilo se. Tada je već jednačina kapitala uzela maha i novac se samostalno uvećavao. Moja moć je sad neograničena i gde god promolim svoju malu stražnjicu, ljudi joj se sklanjaju i govore: OOO!

STAROSEDELAC

Pozvan sam. Upućen mi je poziv da istražim ovu zemlju. Ne mogu reći ništa više od toga.

Izaberem neko mesto na karti, malo mesto, van glavnih puteva. Odem tamo i sprijateljim se sa meštanima pijući mlako pivo u krčmi. Opipam situaciju i postajem sve što je potrebno: nostalgичni levičar, oštri nacionalista i antisemita, ljubitelj hrčaka, poštovalac seoske česme u centru.

Obično se sve završi čašćavanjem, bratimljenjem, nesanicom u domaćinovoј kući, noćnim zvukovima životinjica podmukle svrhe i cilja.

Ujutro pre svih ustajem, crtam kvačicu pored imena mesta na karti i krećem dalje, ka novom odredištu. Moj put nije ni potraga, ni bekstvo, ni dokolica. To je prokletstvo koje nosim u sebi. To je prejedanje mojom Zemljom, prejedanje stvarnošću koju ne mogu da primim u simboličkom obliku. Gde se put završava? Ne završava se.

Osetio sam jednog dana jaku želju za Prirodom. Za prostorima bez ljudi, sam u planinama, jarugama. Znao sam da priroda nije razglednica i da je to samo prazan prostor između dva ljudska naselja. Znao sam da tamo moje dosadašnje strategije nisu od pomoći. No, oborio sam glavu kao dosad i pustio noge da rade to što su navikle da rade.

Šumskom stazom stigao sam do jedne stene obrasle mahovinom. Odlučio sam da ovde načnem ideju o nastanjivanju. Pošto ne znam ništa da gradim (kakva je zabluda da je luta-lica vešt u praktičnim stvarima!), moj šumski dom izgleda ovako: dve loše odlomljene grane nejednake dužine, naslonjene jednim krajem na stenu, preko njih nešto grana sa lišćem.

Sedim u svom brlogu i govorim sebi:

– Moje putovanje ne postoji... Oduvek sam bio samo ovde. Ovde sam se rodio. Ovde, pod ovim lišćem sam rastao. Odavde sam pružao ruke daljinama. Ovde sam oduvek bio. Ovde sam se prvi put poljubio. Evo! Ovako! I ovako! Aahhh!

ZAPIS (101 reč)

Zapis jednog umora. Sve počinje u miloj četrdesetoj godini. Ruka je spremna, naduta prsa počinju da blede, oči se iskolače. Mirisi iz kuhinje su teški, pakleni. Kao da ceo svet umire u tom masnom loncu. Posao trpi sitna bekstva, male uštede novca raduju kao imbecilne pesme vrabaca. Uobičajena otimačina na kraju dana, grabež za snom, anestheticima tame; veće oplavljuje, nagnječeno i izubijano meso prijatno boli; uzdignuća, privatna mesta i regije trava. O, sveživotinjska ravnico! Onda zaklopava veštica na prozoru, zahukće sova u predvorju, podigne se ogromno more blata i mrtvih duša; strašni prijatelj odseca živac, molitvenik svoj uzima, polazi od mene.

JAPAN (101 reč)

Japan na mojim mišicama. Tetovaža sunca nad pagodom. Raspeti majmun kom patuljci kliču! Slani vetar ubrzanih mora razbija njihova legla, nosi trščane krovove malih baraka. Rakovi na plaži lete postrance, veliki beli aeroplan ulazi u krater neba. Bog Vulkan, majmun-ska vojska što nema straha nestaje pod velikim talasom. Ostaje ispran pesak, kuglice tvrdih očiju, krljušt i bodlje otrovnih riba. Noć posle potopa. Prazne sandale u vodi, greben što omekšan krvari korale i prilepke školjki, kosmati vonj morske trave raščupane, silovane; igle, trnje na drvenoj maski potonulog šamana.

Japan na mojim mišicama:

Štap, tirs, nošen vodom i na greben nasukano majmunsko krzno.

LICA (55 reči)

Onda, kada ulice našeg gradića nije krasila električna rasveta, nije bilo lako pronaći put do svojih kapija. Gomila zabuna dovela je do posebnih mera. Na svakoj kapiji bio je urezan reljef koji je ocrtavao lice vlasnika kuće. Neka lica su bila tako bledunjava, slabička, da se njihovi vlasnici nikad nisu vratili sa svojih noćnih mokrenja.

TUŽIBABA **(55 reči)**

Prošla su davno ta vremena, ali ostalo je upamćeno u našem gradiću da je ova kreatura bila izdajnik prijatelja i sugrađana. Mnogi nesrećnici postali su mrki i razočarani zbog njega. Mnogo je žena noću bivalo pregrejano. Mnogo je prošlosti ostalo nagomilano pred njegovim vratima. On uzima svoju metlu i gura to đubre u moje dvorište.

JAZBINA **(13–101 reči)**

5. 1.

Ja sam sitan pisac, sitna riba čak i u svojim očima. Baš zbog toga često me zovu da sudim o nekom delu, ne znajući da ću jednom poludeti i nekog mladog autora nagraditi divljačkim tapšanjem po pametnoj glavici.

5. 2.

U ratu sam izgubio prst, oko i komad leđa. Rat mi je odneo snove, jezik ljudi nije više moj jezik, a plesne dvorane su mučilišta mojih razdraženih nerava.

U njima ritam pulsira pravilno, težina udova je jednako raspoređena i u ravnoteži, a opet, svaki pokret oponaša bezakonje.

5. 3.

Hladan nož u mom srcu nije dobar uvod u tragediju. Treba me izneti sa scene, jer pravi junak ove staromodne drame treba uskoro tu da pogine pokošen nekim parčetom stiro-pora.

5. 4.

Opasnost je prošla. Sedefni ogrtači anđela i šinjeli božanskih policajaca zamakli su iza poslednjih kuća i stabala. Mir se vratio u Pakao, tišina i bezbedno proricanje iz dubina.

5. 5.

Kažu, već dugo traže takvog gospodara, vođu. Međutim, ja teško zaudaram i zlostavljam ih u mračnim uličicama, a one sa nežnom brigom brišu moje čelo orošeno znojem i podižu moje umorno telo. Onda se opet rastrče po zidovima kao paukovi.

5. 6.

Moja jazbina je utočište većitih dečaka, kukavica pred životom, preosetljivih duša slabih kao grančice...

To im umanjuje cenu, kažu mi vlasnici klanice.

5. 7.

Poezija je đavolji posao. Zato moje beležnice prekrivene slamom privlače pažnju dalekih žena. Njihovu čežnju nošenu vetrom crtam na sjajnim oklopima svojih buva.

5. 8.

Tumačenje prethodnih, za mene bitnih događaja prepustio sam onima koji su bili u tom trenutku stariji i iskusniji od mene. Iako su im pomenuti događaji bili detaljno izloženi, tražili su da im sve iznova prepričavam, vidno zabavljeni mojim mucanjem.